

Anonymiseret version

Oversættelse

C-303/20 - 1

Sag C-303/20

Sammendrag af anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 98, stk. 1, i Domstolens procesreglement

Dato for indlevering:

8. juli 2020

Forelæggende ret:

Sąd Rejonowy w Opatowie (Polen)

Afgørelse af:

27. september 2019

Sagsøger:

Ultimo Portfolio Investment (Luxembourg) S.A.

Sagsøgte:

KM

[Udelades]

KENDELSE

Opatów, 27. september 2019

Sąd Rejonowy w Opatowie I Wydział Cywilny (retten i første instans i Opatów, afdelingen for civile sager, Polen) sammensat af:

[Udelades]

har efter behandling den 27. september 2019 i retsmødet,

i sagen anlagt af sagsøgeren Ultimo Portfolio Investment (Luxembourg) S.A.,

Luxembourg

DA

mod KM

om betaling

afsagt følgende kendelse:

følgende spørgsmål forelægges Den Europæiske Unions Domstol i Luxembourg:

- I. Udgør sanktionen for overtrædelser af mindre alvorlig karakter, som omhandlet i artikel 138c §1, i Kodeks wykroczeń (lov om overtrædelser af mindre alvorlig karakter) for tilsidesættelse af forpligtelsen til at vurdere forbrugerens kreditværdighed som fastsat i artikel 8, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF en passende og tilstrækkelig gennemførelse af den forpligtelse, som er pålagt medlemsstaterne i medfør af samme [direktivs] artikel 23, hvorefter der i national ret skal fastsættes sanktioner for kreditgiverens tilsidesættelse af forpligtelsen til at vurdere forbrugerens kreditværdighed, som skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning?
- II. Sagen udsættes (artikel 177 § 1 pkt. 3¹, i kodeks postępowania cywilnego (retsplejeloven) [**org. s. 2**]

BEGRUNDELSE

for kendelse af 27. september 2019

I. National ret

a) Artikel 9 i ustawa z 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (t.j. Dz.U.2019 1083) (lov af 12. maj 2011 om forbrugerkredit (konsolideret udgave, Dz.U.2019 1083))

1. Kreditgiveren er forpligtet til at vurdere forbrugerens kreditværdighed inden der indgås en kreditaftale.
2. Vurderingen af kreditværdighed foretages på grundlag af oplysninger fra forbrugeren eller på grundlag af oplysninger indhentet fra relevante databaser eller registre fra kreditgiveren.
3. Forbrugeren er forpligtet til at fremlægge de dokumenter og oplysninger, der er nødvendige for at vurdere forbrugerens kreditværdighed efter anmodning fra kreditgiveren.
4. Hvis kreditgiveren er en bank eller en anden institution, som ved lov har ret til at yde lån, skal vurderingen af kreditværdigheden ske i overensstemmelse med

artikel 70 i ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (lov af 29. august 1995 – bankloven) samt andre bestemmelser, der finder anvendelse på disse enheder, jf. stk. 1-3.

b) Artikel 138c § 1a og § 4, i kodeks wykroczeń (lov om overtrædelser af mindre alvorlig karakter)

§ 1a. Den, der ved indgåelsen af en forbrugerkreditaftale med en forbruger ikke opfylder sin forpligtelse til at vurdere kreditværdigheden, idømmes den samme straf (bøde). **[org. s. 3]**

§ 4. Hvis den erhvervsdrivende er en enhed, som ikke er en fysisk person, påhviler ansvaret i henhold til bestemmelserne i § 1-3 den person, som leder virksomheden eller den person, som er bemyndiget til at indgå forbrugeraftaler.

c) artikel 24 i kodeksu wykroczeń (lov om overtrædelser af mindre alvorlig karakter)

§ 1. Medmindre andet er fastsat ved lov, er bøden på 20-5 000 PLN.

§ 2. Hvis der er idømt en fængselsstraf for en lovovertrædelse, der er begået med det formål at opnå materiel fordel, pålægges der også en bøde i tillæg til denne straf, medmindre bødepåleggelsen ikke ville være hensigtsmæssig.

§ 3. Ved bødepåleggelsen tages der hensyn til gerningsmandens indtægter, dennes personlige og familiemæssige forhold, formueforhold og indtjeningspotentiale.

d) Artikel 45 i kodeksu wykroczeń (lov om overtrædelser af mindre alvorlig karakter)

§ 1. En lovovertrædelse af mindre alvorlig karakter forældes, hvis der er forløbet et år siden den blev begået; hvis der i løbet af denne periode er indledt en retssag, ophører lovovertrædelsen med at være strafbar to år efter udløbet af denne periode.

II. Fremstilling af sagens faktiske omstændigheder.

Långiveren Aasa Polska S.A. i Warszawa og sagsøgte KM indgik den 23. maj 2018 en låneaftale (forbrugerkredit) nr. 40725167. Det samlede lånebeløb blev fastsat til 5 000 PLN, mens det samlede beløb, der skulle tilbagebetales, udgjorde 8 626,58 PLN. Det samlede beløb, der skulle tilbagebetales, omfattede følgende fordringer: 5 000 PLN – hovedlånet, 536,58 PLN – renter af kapitalen for hele kredittens løbetid, 2 490,00 PLN – udbetalingsgebyr **[org. s. 4]** og 600 PLN – administrationsgebyr. Lånet skulle tilbagebetales i 24 rater med et beløb på 408 PLN i perioden fra den 22. juni 2018 til den 22. maj 2020.

På tidspunktet for indgåelsen af den omhandlende aftale var sagsøgte debitor i forhold til forpligtelser hidrørende fra 23 låne- og kreditaftaler. Summen af

fordringerne for alle disse aftaler udgjorde 261 850,00 PLN, og de samlede månedlige rater hidrørende fra disse forpligtelser udgjorde et beløb på 8 198 PLN. Den 24. juni 2019 udgjorde sagsøgtes samlede forpligtelser 163 500,00 PLN.

Sagsøgtes ægtefælle (AB) var på tidspunktet for indgåelsen af den omhandlende aftale debitor i forhold til forpligtelser hidrørende fra 24 låne- og kreditaftaler. Summen af fordringerne for alle disse aftaler udgjorde 457 830,00 PLN, og de samlede månedlige rater hidrørende fra disse forpligtelser udgjorde et beløb på 9 974,35 PLN.

På tidspunktet for indgåelsen af den omhandlende aftale var sagsøgte ansat på grundlag af en ansættelseskontrakt med en løn på 2 300 PLN netto. Sagsøgtes ægtefælle var ikke i arbejde, og havde ikke nogen indkomst på grund af sygdom.

Den omhandlende aftale blev indgået med en kreditmægler. Før indgåelsen af aftalen kontrollerede kreditgiveren hverken sagsøgtes formueforhold eller størrelsen af hendes forpligtelser. Under drøftelserne forud for indgåelsen af låneaftalen blev der ikke stillet spørgsmål til sagsøgtes eller hendes ægtefælles formueforhold; navnlig størrelsen af deres indkomst og gæld.

Fordringen hidrørende fra den omhandlende låneaftale blev overdraget til Ultimo Portfolio Investment (Luxembourg) S.A. med hjemsted i Luxembourg.

[Dette selskab], der er indtrådt i rettighederne efter kreditgiveren, anlagde en sag mod KM ved stævning indgivet til Sąd Rejonowy w Opatowie (retten i første instans i Opatów) den 4. april 2019 med påstand om, at sagsøgte [org. s. 5] tilpligtes at betale 7 139,76 PLN samt den lovbestemte morarente regnet fra tidspunktet for indgivelse af stævningen til betalingsdagen.

Sagsøgte KM har som svar på stævningen nedlagt påstand om frifindelse i det hele.

Ved kendelse af 14. juni 2019 blev den befuldmægtigede for sagsøgeren pålagt at fremlægge oplysninger om de foranstaltninger, kreditgiveren havde truffet med henblik på at vurdere sagsøgtes kreditværdighed og fremsende de dokumenter, der var blevet indsamlet i forbindelse med vurderingen af sagsøgtes kreditværdighed. Den pågældende forpligtelse er ikke blevet opfyldt, idet den befuldmægtigede for sagsøgeren endnu ikke har fremlagt nogen oplysninger eller fremsendt nogen dokumenter.

III. Begrundelse for det præjudicielle spørgsmål.

I overensstemmelse med artikel 8 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF [(EUT 208, L 133, s. 66)] sikrer medlemsstaterne, at kreditgiveren, inden kreditaftalen indgås, vurderer forbrugerens kreditværdighed på grundlag af fyldestgørende oplysninger, der, hvor det er relevant, indhentes hos

forbrugeren og, hvor det er nødvendigt, ved søgning i den relevante database. Medlemsstater, hvis lovgivning kræver, at kreditgiveren vurderer forbrugers kreditværdighed på grundlag af en søgning i den relevante database, kan opretholde denne forpligtelse. Det følger dernæst af direktivets artikel 23, at medlemsstaterne fastsætter regler for sanktioner for overtrædelser af de nationale bestemmelser, der er vedtaget i medfør af dette direktiv, og træffer alle nødvendige foranstaltninger **[org. s. 6]** til at sikre, at de iværksættes. Sanktionerne skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning. Henset til 47. betragtning til direktivet bør medlemsstaterne fastsætte sanktioner for overtrædelse af de nationale bestemmelser, der vedtages i medfør af dette direktiv, og sikre, at de iværksættes. Valget af sanktioner påhviler fortsat medlemsstaterne, men de fastsatte sanktioner bør være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning.

I overensstemmelse med artikel 9 i ustawa z 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (t.j. Dz.U.2019 1083) (lov af 12. maj 2011 om forbrugerkredit (konsolideret udgave Dz.U.2019 1083)) er kreditgiveren forpligtet til at vurdere forbrugers kreditværdighed inden der indgås en kreditaftale (§ 1). Vurderingen af kreditværdighed foretages på grundlag af oplysninger fra forbrugeren eller på grundlag af oplysninger indhentet fra relevante databaser eller registre fra kreditgiveren (§ 2). Forbrugeren er forpligtet til at fremlægge de dokumenter og oplysninger, der er nødvendige for at vurdere forbrugers kreditværdighed efter anmodning fra kreditgiveren (§ 3). Hvis kreditgiveren er en bank eller en anden institution, som ved lov har ret til at yde lån, skal vurderingen af kreditværdigheden ske i overensstemmelse med artikel 70 i ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (lov af 29. august 1995 – bankloven) samt andre bestemmelser, der finder anvendelse på disse enheder, jf. stk. 1-3 (§ 4).

Overtrædelse af forpligtelsen til at vurdere forbrugers kreditværdighed sanktioneres i polsk ret efter artikel 138c § 1a og §4 i kodeks wykroczeń (lov om overtrædelser af mindre alvorlig karakter). Manglende overholdelse af forpligtelsen til at vurdere forbrugers kreditværdighed udgør en strafbar handling og kan straffes med bøde på mellem 20 og 5 000 PLN. Det skal i denne forbindelse tilføjes, at sanktionen for overtrædelser af mindre alvorlig karakter udgør den eneste sanktion, der er fastsat i polsk ret for manglende overholdelse af forpligtelsen til at vurdere forbrugers kreditværdighed. Manglende overholdelse eller forkert udførelse af denne forpligtelse – henset til den polske rets doktrin og de polske domstoles retspraksis – medfører ikke aftalens ugyldighed og medfører **[org. s. 7]** ikke et erstatningsansvar for kreditgiveren over for hverken forbrugeren eller for garanten eller andre tredjemænd, som har stillet sikkerhed for tilbagebetaling af forbruger kreditten. En negativ vurdering af forbrugers

kreditværdighed pålægger heller ikke kreditgiveren at afvise en kredit eller et lån ¹.

Det er den forelæggende rets vurdering, at sanktionen for overtrædelser af mindre alvorlig karakter i polsk ret ikke opfylder kravene i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF.

Den pågældende sanktion er ineffektiv, fordi den ikke tilskynder kreditgivere og långivere, især dem, der opererer i sektoren for skyggebanker og kviklån, til at foretage en vurdering af forbrugernes kreditværdighed. Dette eksempel illustreres af hovedsagen såvel som af andre sager, hvis faktiske omstændigheder er identiske, og som den forelæggende ret har behandlet. Det fremgår utvetydigt af vurderingen af de faktiske omstændigheder i den foreliggende sag og af flere andre sager, at lån og kreditter ydes til meget forgældede personer, som ikke har nogen indtægtskilde eller som har begrænsede indtægter, og som flere gange har været genstand for tvangsfuldbyrdelse ved fogeden. De oplysninger, som lån- eller kreditgiverne fremlægger om, at personer, som søger om kredit eller lån er kontrolleret i databaser, er generelt ukorrekte og afspejler ikke de faktiske omstændigheder. Det er den forelæggende rets vurdering, at denne sag er et eksempel på en sådan praksis, og denne konklusion begrundes med henvisning til det faktum, at sagsøgeren endnu ikke har fremlagt oplysninger om vurderingen af sagsøgte kreditværdighed eller [org. s. 8] har fremlagt oplysninger om sagsøgte indhentet fra databaser; særligt Biura Informacji Gospodarczej InfoMonitor SA (økonomiinformationskontoret InfoMonitor) i Warszawa, Krajowego Rejestru Długów Biura Informacji Gospodarczej S.A (økonomiinformationskontorets nationale kreditregister) i Wrocław, Biura Informacji Kredytowej S.A. (kreditinformationskontorene) i Warszawa, Rejestru Dłużników ERIF Biura Informacji Gospodarczej S.A. (ERIF's økonomiinformationskontors kreditregister) i Warszawa og Związku Banków Polskich (sammenslutningen af polske bankers) database. Det skal ligeledes bemærkes, at det fremgår af ordlyden af informationsbladet vedrørende det lån, som sagsøgte har optaget, at kreditgiveren inden indgåelsen af aftalen erklærede at have kontrolleret sagsøgte i de nævnte databaser, og at sidstnævnte gav kreditgiveren bemyndigelse til at anmode Biura Informacji Kredytowych (kreditinformationskontorene) om indsigt i de oplysninger, som er omfattet af bankhemmeligheden. Det var derimod ligeledes fastsat i aftalen, at det var en forudsætning for at give fuldmagten, at der blev foretaget en vurdering af kundens kreditværdighed i henhold til loven, og var en forudsætning for at indgå låneaftalen og yde lånet.

¹— Czech Tomasz, Kredyt konsumencki. Komentarz, wyd. II, SIP Lex (C. Tomasz, Forbrugerkredit, Kommentar, 2. udgave, SIP Lex), wyrok SA w Warszawie (appeldomstolen i Warszawas dom) af 7.05.2014, VI ACa 945/13, LEX nr. 1469473; wyrok SO w Kielcach (den regionale domstol i Kielces dom) af 11.06.2014, II Ca 452/14, LEX nr. 1511361; wyrok SA w Białymstoku (appeldomstolen i Białymstoks dom) af 6.11.2014, I ACa 452/14, LEX nr. 1566930, uchwała SN(7) (øverste domstols (7) beslutning) af 30.9.1996, III CZP 85/96, OSP 1997 nr. 7-8, position 139

Henset til de beviser, som den forelæggende ret har indsamlet under den foreliggende sag, navnlig oplysningerne om antallet af og størrelsen på sagsøgte og dennes ægtefælles forpligtelser, som beskrevet ovenfor, kan man ikke beskrive kreditgiverens handlinger anderledes end som grundløse erklæringer, som ikke har noget at gøre med forpligtelsen til at foretage en rimelig vurdering af kundens kreditværdighed. Det skal desuden bemærkes, at undladelse af at vurdere forbrugerens kreditværdighed anses for at være en faktor, der tiltrækker kunder, og et væsentligt element i kreditgiveres eller långiveres reklamer. Det er velkendt, at reklamer udtrykkeligt nævner ydelse af et lån eller en kredit uden en forudgående vurdering af forbrugerens kreditværdighed, hvilket er en praksis, som udtrykkes med ordene »lån uden BIK (kreditinformationskontorerne) på 5 minutter«, »lån mod erklæring« eller »lån med en foged på 15 minutter«. Det skal bemærkes, at de negative konsekvenser af denne form for praksis er blevet anerkendt af de polske myndigheder, og påpeget i [org. s. 9] regeringens lovforslag om ændring af visse love vedrørende bekæmpelse af åger (Sejmens dokument nr. 3600) ². Det skal tilføjes, at det omhandlende lovforslag bortfaldt i forbindelse med udløbet af Sejmens 8. mandatperiode, som varede i perioden 2015-2019, og blev ikke foreslået på ny, hvorfor de forventede ændringer blev ikke endeligt vedtaget.

Sanktionen, som er fastsat i polsk ret, har heller ikke en afskrækkende virkning, og et bevis herpå er reklame for økonomisk aktivitet, som består i at yde lån og kreditter ved at præsentere oplysninger om udeladelse af vurderingen af en potentiel kundes kreditværdighed. Det skal også tilføjes, at udeladelse af vurderingen af en forbrugers kreditværdighed eller foretagelse af en upålidelig vurdering af denne er en reel praksis, som resulterer i, at der ydes lån og kredit til gældssatte personer og personer, som ikke kan garantere tilbagebetaling. Det er den forelæggende rets vurdering, at anvendelsen af en sådan praksis er til hinder for gennemførelsen af et af direktivets formål, som er fastsat i 26. betragtning, navnlig at fremme en ansvarlig praksis i alle faser af kreditforholdet og forhindre at kreditgivere giver sig af med uansvarlig kreditgivning eller giver kredit uden forudgående vurdering af kreditværdighed. Tolerancen af denne praksis udgør ligeledes en tilsidesættelse af en medlemsstats forpligtelse til at føre tilstrækkeligt tilsyn med henblik på at undgå en sådan adfærd og til at træffe de nødvendige foranstaltninger med henblik på at sanktionere kreditgiverne, såfremt en sådan adfærd finder sted.

Ifølge den forelæggende ret følger den manglende afskrækkende virkning af den overdrevne lempelige sanktion, der er fastsat for tilsidesættelse af forpligtelsen til at vurdere en forbrugers kreditværdighed. Overtrædelse af denne forpligtelse er en lovovertrædelse af mindre alvorlig karakter, som kun medfører en bøde på mellem 20 og 5 000 PLN. En sådan lovovertrædelse forældes normalt et år efter det tidspunkt, hvor den blev begået, og hvis [org. s. 10] der indledes en retssag i løbet af denne periode, vil strafbarheden for overtrædelsen ophøre to år efter udløbet af

²– <http://www.sejnn.gov.pl/sejm8.nsf/druk.xsp?nr=3600>

perioden. Det er kun fysiske personer, som kan være ansvarlige for lovovertrædelser af mindre alvorlig karakter; denne type ansvar gælder ikke juridiske personer eller organisatoriske enheder uden status som juridisk person. Dette er imidlertid af afgørende betydning, da flertallet af de enheder, der yder lån og kreditter på det polske marked, fungerer som juridiske personer. Sanktionen for overtrædelser af mindre alvorlig karakter vedrører ikke kredit- eller långivere som juridiske personer eller organisatoriske enheder, men alene fysiske personer, der selv handler som kredit- eller långivere eller personer, som leder virksomheden eller personer, som er bemyndiget til at indgå forbrugeraftaler. Kredit- eller långivere, som er juridiske personer, bærer således ikke noget ansvar for den manglende overholdelse af forpligtelsen til at vurdere en forbrugers kreditværdighed forud for indgåelsen af en aftale. En undladelse af opfyldelsen af denne forpligtelse har ingen indflydelse på gyldigheden af den indgåede aftale, og den fratager ikke kreditgiveren muligheden for at drage fordel af aftalen; navnlig retten til renter eller provision. Det er den forelæggende rets vurdering, at tilsidesættelsen af forpligtelsen til at vurdere en forbrugers kreditværdighed viser, at de sanktioner, der er fastsat i polsk ret, ikke har en afskrækkende virkning, og at de ikke forhindrer kredit- eller långivere fra at give sig af med uansvarlig kreditgivning. En lån- eller kreditgiver, som har ydet en kredit eller et lån i strid med forpligtelsen til at vurdere forbrugeren kreditværdighed, mister ingen af de fordele, der følger af den indgåede aftale om lån eller kredit. Sanktionen for overtrædelser af mindre alvorlig karakter vedrører kun fysiske personer og berører hverken direkte eller indirekte kredit- eller långiveren.

Det er den forelæggende rets opfattelse, at sanktionen for overtrædelser af mindre alvorlig karakter ikke er forholdsmæssig set i sammenhæng med grovheden af tilsidesættelsen af forpligtelsen til at vurdere forbrugeren kreditværdighed. Det skal i denne forbindelse bemærkes [org. s. 11], at forpligtelsen til at vurdere en forbrugers kreditværdighed forud for en aftales indgåelse har til formål at beskytte forbrugerne mod risikoen for overdreven gæld, insolvens og at bidrage til opfyldelsen af formålet i direktiv 2008/48, der består i en fuldstændig og bindende harmonisering - på området for forbrugerkreditaftaler - på visse nøgleområder, der betragtes som nødvendige for at sikre, at alle forbrugere i Unionen nyder samme høje grad af beskyttelse af deres interesser, og for at lette indførelsen af et velfungerende indre marked for forbrugerkredit. Forpligtelsen til at vurdere forbrugeren kreditværdighed har formål at sikre en effektiv beskyttelse af forbrugerne mod uansvarlig tildeling af kreditaftaler, som overstiger deres økonomiske formåen og kan medføre deres insolvens ³.

I lyset af ovenstående er forpligtelsen til at vurdere forbrugeren kreditværdighed – ifølge den forelæggende ret – af afgørende betydning for gennemførelsen af direktivets formål og kan ikke anses for ubetydelig eller endda en unødvendig byrde. Ligeledes bør de handlinger, der foretages af kredit- eller långivere med henblik på at vurdere forbrugeren kreditværdighed, ikke være fiktive, men skal

³– Domstolens dom af 27.3.2014, LCL Le Crédit Lyonnais SA (C-565/12, EU:C:2014:190)

være realistiske og passende til opfyldelsen af denne forpligtelse. Manglen af en passende sanktion for tilsidesættelse af forpligtelsen til at vurdere forbrugerens kreditværdighed fremmer ukontrolleret gæld og resulterer i gældsspiraler. Dette er navnlig tilfældet for sagsøgte, idet størrelsen på hendes gæld er betydelig, og opståen af en sådan gældstilstand blev i væsentlig grad forværret af långivers tilsidesættelse af forpligtelsen til at vurdere forbrugernes kreditværdighed. Manglen af en passende sanktion får ikke kreditgiverne til at ændre deres praksis i retning af en streng overholdelse af de forpligtelser, der påhviler dem i henhold til direktiv 2008/48 og loven [org. s.12], der gennemfører direktivet i medlemsstaternes nationale retsordener. Dette er imidlertid til skade for gennemførelsen af et af direktivets formål, nemlig at sikre en effektiv beskyttelse af forbrugerne mod uansvarlig tildeling af kreditaftaler, som overstiger deres økonomiske formåen og kan medføre deres insolvens.

Det er den forelæggende rets opfattelse, at forelæggelsen af det omhandlende præjudicielle spørgsmål er nødvendig for at fjerne den tvivl, der er beskrevet ovenfor, og nødvendig for afsigelsen af en korrekt afgørelse i den foreliggende sag. Indholdet af besvarelsen af dette spørgsmål vil have direkte betydning for vurderingen af konsekvenserne af den manglende opfyldelse af forpligtelsen til at vurdere forbrugerens kreditværdighed, og vil også udgøre et referencepunkt både i dette tilfælde og i andre sager med identiske eller lignende faktuelle og juridiske omstændigheder. Besvarelsen af spørgsmålet er nødvendig som følge af, at Domstolen ikke har taget direkte stilling til de problemstillinger, der er beskrevet i spørgsmålet og i den ovennævnte praksis om forpligtelsen til at vurdere forbrugerens kreditværdighed, som – efter den forelæggende rets opfattelse – påvirker gennemførelsen af direktivets formål negativt og svækker effektiviteten af EU-retten betydeligt.

Som følge af disse omstændigheder og henset til ovenstående har den forelæggende ret truffet den afgørelse, som nævnt under punkt 1 i kendelsens konklusion.

[Udelades] [org. s.13] [sagen udsættes]

[Udelades] [national procedure]